

Kjell Bergqvist gillar inte kultursnobbar. När han är ledig vill han snacka fotboll och brudar. Han har inte varit på teater sedan 1986 och **tittar knappt på film.**

Faktum är att han inte ens visste vad Scenskolan var när han sökte dit – en kassaskåpsprängare hade sagt att det var ”ungefär som gymnastik”.

Text: **Magda Gad** Foto: **Maria Östlin**

Dödlig drift är en seriemördarthriller från 1999 med lika stor samling kända skådespelare som klyschor. I en scen dansar Kjell Bergqvist, som spelar hälare, med Sissela Kyle till låten Bongo man. De snortar kokain. Han har på sig glansiga stringkalsonger. Greppar skrevet och studsar runt med bara skinkor. Hon säger att kärlek utan kola är som ”en ängel utan vingar”. Mikael Persbrandt kliver in i förortslyan och mördar dem.

Med den scenen i huvudet känns vår mötesplats fel. Det är tidig förmiddag (jävligt tidig morgon, om du frågar Kjell Bergqvist). Vi sitter i en röd sammetssoffa på lyxkrogen Le Rouge i Gamla stan. Kjelle över en cappuccino. Med en rosa kavaj bredvid sig som han har fått av sin fru Karin.

Det hela känns som teater. Jag agerar konversationsstartande journalist. Han skötsamt intervjuobjekt. Tills han sneglar på mig lite halvgalet, slänger en arm om mina axlar – och vi går ut och snack-

”Jag är alltid Kjelle”

” Jag gick ut grundskolan med 4,9 i snitt och första halvåret på gymnasiet hade det sjunkit till 1,6. Det var mellanölens fel.

ar skit i stället.

– När folk frågar mig hur det är att bli någon annan så svarar jag att det blir jag aldrig. Jag är alltid Kjelle, garvar han och skjuter ner solbrillorna över ögonen.

Hur gör du för att hitta rollerna, då?

– Sätter på mig en kostym och tar fram känslorna. Riktigt bra blir man inte förrän man är gammal och har att ta av. Det är som Sif Ruud sa: ”Det svåraste Kjelle med det här jobbet det är att förstå hur enkelt det är.”

Skådespelarna och pedagogerna Sif Ruud och Ulla Sjöblom var de enda som Kjell Bergqvist gillade när han gick på Scenskolan. Resten gav han fan i.

– Det är ett sådant där ställe där det kommer in tio personer och kommer ut tio kopior. Alla ska prata likadant och gå likadant. ”Ni får hålla på”, sa jag på tallektionerna, ”jag skiter i det här”. På dramat så skulle man låtsas åka till månen. ”Gör det”, sa jag, ”jag stannar här.”

Hade Kjell Bergqvist kunnat hålla käften hade han inte gått på Scenskolan över huvud taget – då hade han varit gympalärare. Det var i alla fall vad han ville bli när han gick första året på Bandhagens gymnasium och satt på skolgården och åt päronglass. Det var den dagen som rektorn kom fram och skulle läxa upp honom för att han

varit full – varvid Kjelle tryckte upp glassen i hans ansikte.

– Efter det var jag inte välkommen tillbaka ... Jag gick ut grundskolan med 4,9 i snitt och första halvåret på gymnasiet hade det sjunkit till 1,6. Det var mellanölens fel. Det började säljas på Konsum och Ica och man blev packad. Så jag blev inte långvarig på gymnasiet och gymnastikdrömmarna sprack.

Men det var då Svenne fick sin idé. Svenne är Kjelles kusin. Hans titel var: kassaskäppsprängare.

– Min morsa hade låtit honom bo hos oss när han kom hem från sjön och inte hade någonstans att ta vägen för att han knarkade. Jag var sju då och han bodde hos oss några år trots att vi redan var fyra, fem personer i en tvårummare. Han var som en farsa för mig. Samma dag som jag blev utkastad från skolan flyttade jag till honom i Hökarängen.

Kjelle visste knappt vad skådespeleri var vid den här tiden. Han hade aldrig varit på en teater. Det hade aldrig funnits böcker i hans hem. Hans föräldrar orkade inte läsa. Mamma jobbade nattskift på långvården som sjuksköterska. Pappa var lastbilschaufför. Kjelle minns honom som ”en farbror som somnade bakom kvällstidningarna för att han var så jäkla trött”.

– Jag var anti allt jävla kultursnobberi. När vi skulle läsa Strindberg i plugget kastade jag boken i väggen. Det var Svenne som fick idén om att jag skulle söka Scenskolan. Han sa: ”Det är mycket akrobatik och fäktning, det gillar ju du.” Jag hade ingen aning om vad jag sökte till.

Men in kom han. 16 år gammal blev Kjell Bergqvist Scenskolas yngsta elev någonsin – ett rekord som ingen har slagit. Han hade sin personlighet, att han när ut, men han tror också att han vann mycket på att han inte var nervös.

– Det där funkar i dag också. Att jag skiter i det. Skådespeleri handlar lika mycket om jävlar anamma som att inte ta det på allvar. Man måste ge allt i stunden men samtidigt inte bry sig om vad andra tycker.

Bryr du dig aldrig om vad folk tycker om dig?

– Ytterst sällan. Sedan har jag väl också missat jobb för att jag aldrig kan knipa igen. Jag blev osams med någon producent på SF 1973 och det höll i sig i 30 år. Och flera filmer som jag har varit inblandad i har fallit ... När Ulf Malmros sökte pengar för *Smala Sussie* eller *Bröllopsfotografen* eller vad det nu var sa en finansär: ”Visst, men det är på ett villkor – att du inte arbetar med Kjell Bergqvist.”

Han vråker ur sig det sista med föraktfull röst.

– Jag gillar inte att bli trampad på tårna. Framför allt inte av slipsnissar eller kärringar som sitter på kontor och aldrig har varit på en inspelningsplats.

Malmros hittade en annan finansär, Kjell Bergqvist gjorde rollen som den avdankade skådespelaren Jonny i *Bröllopsfotografen* – och fick sin andra Guldbagge. Den första fick han när han gjorde den tjuriga begravningsentreprenören Yngve i *Den bästa sommaren*. Körde runt i en gammal Volvo PV och fräste till sina fosterbarn: ”Passa på att vara glada nu för man vet aldrig när det blir roligt nästa gång.”

– Jag har alltid sagt att det är den bästa roll jag har gjort. Men nu måste jag lägga till att *Monica Z* är den bästa film som jag har varit med i.

Det började snackas om Monica Zetterlund-filmen redan i våras. Huvudrollsinnehavarskan Edda Magnason är favorittippad som Guldbaggevinnare. Men det har även viskats om att Kjell Bergqvist ligger bra till. Han spelar Monica Zetterlunds pappa. En bitter man som stöter bort henne, som inte kan ge bekräftelse och kärlek. Lustigt nog spelade han hennes son i *Katitzi* 1979.

4x senast...

... jag grät: ”Jag grät nog lite när jag låg ensam i ett kallt rum vid Titicacasjön, när vi var där och spelade in. Det var hög höjd, mörkt och jag längtade efter familjen.”

... jag var stolt: ”I juni när min yngsta dotter tog studenten.”

... jag var förälskad: ”Jag är fortfarande förälskad i min fru efter 13 år.”

... jag var förbannad: ”När jag fick veta att den här intervjun skulle vara klockan tio på morgonen, ha ha!”

Kjell Bergqvist vann en Guldbagge för *Den bästa sommaren* och *Bröllopsfotografen*. Nu är han aktuell i *Monica Z*.

Foto: SONET FILM, SANDREW METRONOME, SF

NY HÖJDPUNKT. ”Jag har alltid sagt att *Den bästa sommaren* är den bästa roll jag har gjort. Men nu måste jag lägga till att *Monica Z* är den bästa film som jag har varit med i”

Fakta

Namn: Kjell Bertil Leonard Bergqvist.

Ålder: 60.

Yrke: Skådespelare.

Bor: Stockholm och Thailand.

Familj: Hustrun Karin Bergqvist, 42. Barnen Johanna, 39, Sandra, 24, Nathalie, 18, och Leonard, 6.

Bakgrund: Den yngsta som kommit in på Scenskolan. Gjorde succé i filmatiseringen av Lundells Jack 1976. Varit gift med Yvonne Ryding. Belönats med två Guldbaggar.

Aktuell: Spelar Monica Zetterlunds pappa i filmen *Monica Z*.

Tre favoritlåtar

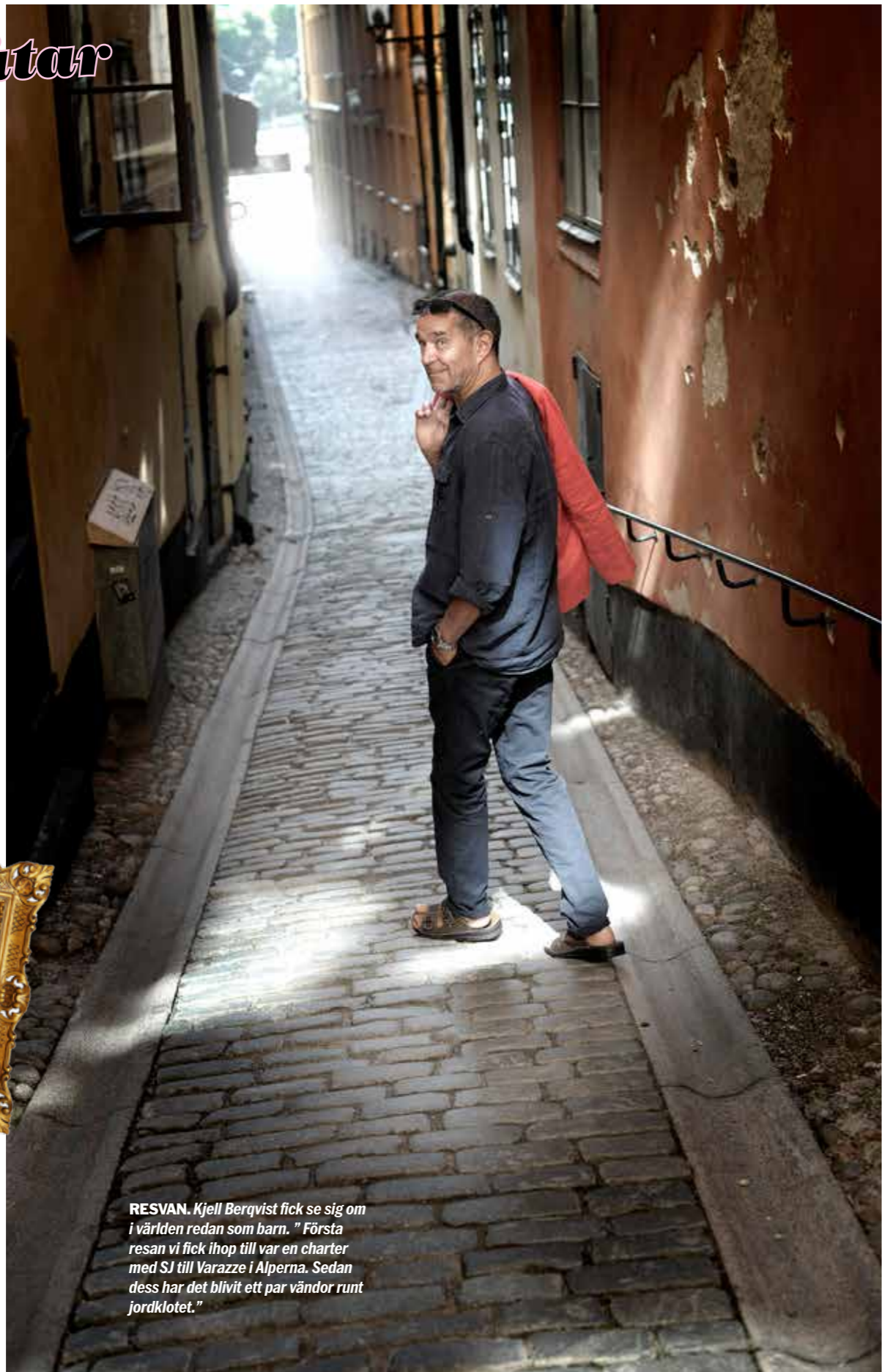
1. Som en bro över mörka vatten av **Tommy Körberg**.
2. Fattig bonddräng av **Tommy Körberg**. "Den sjöng Tommy in i Karins mage när hon var gravid."
3. Det finns inga mirakel av **Peter le Marc**. "Den lyssnade jag och Eva Röse mycket på när vi repeterade Fadren."

Tommy Körberg.
Foto: ROGER LUNDSTEN

Peter le Marc.
Foto: OLA AXIMAN

RESVAN. Kjell Bergqvist fick se sig om i världen redan som barn. "Första resan vi fick ihop till var en charter med SJ till Varazze i Alperna. Sedan dess har det blivit ett par vändor runt jordklotet."

Självporträttet

"Det här ser ut som Tommy Körberg. Jättestor haka. Det var det dummaste jag sett. Ursäkta men det blev Tommy Körberg!"

Du är den enda i teamet som faktiskt kände Monica, hur tycker du att hon porträtteras?

– Jättebra, hon var väl ännu värre när det gäller drickandet. Men det behöver man ju inte hänga ut henne för.

Att du spelade mot henne på 1970-talet säger en del om din karriär. Du har gjort film i 40 år. Är det fortfarande kul?

– Jo, jag tycker att jag är samma gamla glada Kjelle. Men så har jag inte heller snöat in i branschen. Jag umgås med mina kompisar, Tommy Körberg, Johannes Brost och några till. Jag har aldrig gillat att gå från jobbet och snacka teater eller film, då vill jag snacka tjejer eller fotboll. Och min fru som jag har varit ihop med i 13 år har aldrig sett mig på teatern. Det tycker jag är skönt.

Går du själv på teater?

– Senast jag var på teater var 1986. Och jag kollar knappt på film.

Det stora intresset i livet är ett annat: att resa. Att Kjell Bergqvists yngsta barn Leonard är sex år och redan har gjort tolv långresor och varit i både Asien och Afrika säger en del.

– Jag har varit i kåkstäder och på barer och barnhem och haft mina barn med mig. Det är den största gåvan som jag själv fick med mig hemifrån. Vi hade det ju inte så jävla fett, men vi jobbade extra och sparade. Mamma och jag städade, jag var väl tio, elva år då, och farsan delade ut tidningar. Första resan vi fick ihop till var en charter med SJ till Varazze i Alperna. Sedan dess har det blivit ett par vändor runt jordklotet.

Till sist tänker Magda:

Förlåt alla läsare. När jag och fotograf Maria Östlin träffade Kjelle så kramade han om oss och sa: "Fan tjejer, ska vi inte dra och bada. Badbyxor? Ni har säkert ett par trosor att låna ut." Det hade blivit ett roligt reportage och galna bilder. Nästa gång gör vi det!

Vintrarna tillbringar Kjell Bergqvist med fru och barn i sitt hus i Thailand, i Huay Yang 50 mil söder om Bangkok.

Resten av året har det blivit mycket flängande i och med tv-serien Kjelles smakresa, där tittarna får följa med in i spännande kök och bortom turistgatorna.

– Vissa saker lämnar en aldrig. Som när vi var i Kambodja och åkte ut till ett flyktingläger, det gick inte att sända. De körde bort alla människor för att de skulle bygga en galleria. Vi träffade en sexslav som blev såld som nioåring och fick ögonen utstuckna när hon inte ville jobba en dag. Då kände jag bara: Nu vill jag åka hem. Han blir allvarlig, pratar långsammare.

– Jag har alltid fått arva saker. Nu när jag tjänar bra tycker jag att det är en skyldighet att ge till andra. Senaste åren har jag skänkt en halv miljon om året. En gång var jag med i en reklamfilm för Eniro, jag erbjöds många hundratusen för att

åka runt med Felix Herngren och ha roligt i tre timmar. Jag gjorde det och gav bort alla pengarna.

Framöver vill Kjell Bergqvist unna sig att jobba mindre – och bli ännu bättre i de roller han väljer att göra.

– Min inställning är ju att man aldrig blir bra i mitt jobb förrän man blir riktigt gammal. Varje grått hårstrå är värt sin vikt i guld. Privat är det inte lika kul att jag har fyllt 60. Jag studsar inte lika mycket som förr. Tommy brukar säga: "Man kommer ner men

ANNONS